

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

Митко: (подигравателно)

— Ти пъкъ, чужди круши, сливи
все намирашъ, все си пръвъ.
Но, макаръ и примамливи,
не бжди крадецъ такъвъ!
Въ кжсо време въ село правишъ
сума кражби и бели.
Пакоститѣ да оставишъ,
че донасятъ тѣ злини.

Тричко:

— Ти пъкъ мене ли ще учишъ!
Ей, че си страхливъ хлапакъ!
Никога не ще сполучишъ,
щомъ такъвъ си ти глупакъ!

(Оглежда се наоколо и вижда на-
близо една стълба, опрѣна ъ купа).

Тричко:

— Виждашъ ли оная стълба?
Скоро ми я донеси!

(поглежда къмъ дървото)

Ехъ, оная едра круша
какъ се смѣе и виси!

Митко:

— Азъ крадецъ не ща да ставамъ!
Чужди плодове не ямъ!

Тричко: (ядосано)

— Маршъ! Не искамъ да те вида!
Ти не си ми билъ другаръ!
Самъ за стълбата ще ида —
страхъ азъ нѣмамъ отъ пждаръ!
(отива за стълбата)

(Митко остава самъ. После се скрива
наблизо).

Митко: (при скриването си).

— Азъ сега отъ скрито мѣсто
всичко тайно ще следя,
какъ другаря ми злочести
ще го сполети беда.
(скрито заследява)

(Тричко идва съ стълбата. Слага я
отвънъ плета, тя се опира ъ дървото).

Тричко: (пѣе при качването)

— Тра-ла, тра-ла,
тра-ла-ла!

(Отъ време на време си припѣва,
кжса круши и ги слага въ пазвата си).

(Но следъ малко пждарѣтъ се по-
казва съ кривакъ).

Пждарѣтъ: (ядосано)

— Хванахъ ли те, бре хлапако,
чужди круши да берешъ!?
(заповѣднос)

Слизай, че съ дървото яко
сума бой ще изядешъ!

(удря по стълбата)

Тричко: (при слизането съ плачъ)
— Нѣма, чичо, нѣма вече
плодоветѣ да крадя!

Пждарѣтъ: (намръщено)

— Тебе, мѣничко човѣче,
тукъ отъ скоро те следя.
Хайде съ мене въ общината
съ краденото да вървишъ!
А за кражбата — отплата:
бой и глоба ще платишъ!

(Хваща го за ухото и го подкарва).

(Митко излиза отъ скритото мѣсто).

Митко: (предъ публиката)

— Знаехъ си, че тѣй ще стане.

Думахъ му и отпреди:
скрито нищо не остава,
никога недей кради!

А пъкъ той не ще — не бива;
продължава да бере.
Като иде днесъ при кмета,
мисля, че ще разбере
най-подире, че не трѣбва
чуждото да се краде!

Йорданъ Русковъ